

PÖYTÄLAATIKKORAKASTAJA Istuin, ulos katsoin. Oli kevät niin. Nöpönenän perään haikailin. Sattui hieman tuttu neiti olemaan. Täytyi runonpätkä raapustaa. Lohdun pienen senttään toihan lukuihin. Läksyt heitin, runon kirjoitin. Toukokuun annoin mennä ihailuun. Jotenkuten tentit läpäisin. Leinoa yritin kai matkia. Pöytälaatikkoa salaa täyttelin. Miehen löysi nainen – niinpä tietinkin. Kuulin ovat saaneet lapsenkin. Mietin, kuinka saatoin valvoo öitäkin vuoksi runon pienen kömpelön. Tuskin enää voisin niitä lukea – elivät vain oman aikansa. □ Toukokuun annoin mennä ihailuun. Pikkuhiljaa kesää oottelin. Leinoa yritin kai matkia. Pimeen talven siinä unohdin. Istuin, ulos katsoin. Oli kevät niin. Nöpönenän perään haikailin, sen Nöpönenän perään haikailin. KUVANKAUNIS TYTTÖ JA OMAN KYLÄN JÄTKÄT Kuvankaunis tyttö kartanossa asusti, paikalliset urhot ympärillään metsästi. Ensin yhden kaulaan kädet tytön kietoutui, sitten tuota pikaa toisen syliin antautui. Pojat korviansa myöten loveen langeten, neito naisen vaistoillansa pelin haistaen. Kummallekin flirtin heitti, joskus suukonkin, onnestansa kaverit nuo oli sekaisin. Pojat silloin toisiansa suohon lauloivat, katkerina kostoansa talven hautoivat. Nakkikitskan jonossakin väki hiljeni, kun kaksi kilpakosijaa nyt toistaan mulkoili. No oman kylän jätkäthän ei tyttöä saada voi, ne kohdettansa tuota aivan liikaa jumaloi. Neito luonnostansa jokaiselle keimailee, vierailevan muukalaisen matkaan haikailee. Tyypit onnettomat vielä naista tunne ei, turhaan tätä vartioiden, hänet toinen vei. Niin juhannuskin saapui, taas tanssit pidettiin, nuo yksinäiset haaveilijat syrjään sysättiin. Neitokainen valloitustaan uutta suutelee, kylän sakki oudoin ilmeihin ohi kävelee. Poikien nääs pakko pulloon tarttua vain on, muukalainen ratkaisi jo pelin kohtalon. Vaan sattuipa nyt kummallekin tarve ehdoton, nurkan taakse asioille pakko päästä on. Hetken epäröivät, sitten kättä paiskoivat, myötätuntoisina röökivät, juomat jakoivat. Yhdessä nuo kaverukset totesivat näin: ”Onneksi tää juttu vielä kääntyi parhain päin.” □ No oman kylän jätkäthän ei tyttöä saada voi, ne kohdettansa tuota aivan liikaa jumaloi. Neito luonnostansa jokaiselle keimailee, vierailevan muukalaisen matkaan haikailee. Tyypit onnettomat vielä naista tunne ei, turhaan tätä vartioiden, hänet toinen vei. KIEKU KAIKU Puruveden järvellä mies kuin kukko kiekuu. Kuuluu vastarannalla Kieku kun sinne kaikuu. Suusta sen ukon yksi hammas puuttuu. Sopivasti eukon nänni siihen mahtuu. Kieku jotain kysyy ja itse siihen vastaa. Monet häneen väsyvät, kun kiekuen aina haastaa. ”Kävittääkö kalassa kävittää?” Kieku kaikuu. ”Tulettako töihin tuletta?” Kaiku kiekuu. Mestojätkä aina, jopa sunnuntaina. Kieku töitä puskee ja kaikuen homma kulkee. Koko kylä kuulee, kun kiekuen mökki nousee. Suutaan aukoo Kieku, kun lankkua poikki sahaa. Tahtii takoo Kaiku, puuhun lyö uutta naulaa. Lautataapeleita taiten Kieku tekee. Sähkökaapeleita ilman lupaa asentelee. □ Käveleppä naapuri työmaalle hurjan Kiekun. Kaiku keksii juuri: ”Nytpä saan halvan miehen.” Korvaan kuiskaa hänelle: ”Kuule ois pikkumesta.” Jätkä ärjyy Kiekulle: ”Palkkaa jäin vaille vasta.” Mestojätkä aina, jopa sunnuntaina. Kieku töitä puskee ja kaikuen homma kulkee. Koko kylä kuulee, kun kiekuen mökki nousee. Kieku töitä puskee ja kaikuen homma kulkee. Koko kylä kuulee, kun kiekuen mökki nousee. OOT SILLEEN HIRVEEN KIVA MIES Mies on sellainen kuin on, hintelä ja voimaton. Ei naiset huomiota suo, arkuus näkyy päälle tuo. Pienen änkytyksen huomaa: mies on sellainen kuin on. Niin joskus hänet muistavat, murheitansa purkavat. On ihmissuhde loppunut tai huolitaakka kasvanut. Kun vielä kuuntelee ja auttaa, niin joskus hänet muistavat. Vaan vielä yhä naisetön, Jarmo kiltti viaton. Muut aina eteen kiillaa, ilkeät, nuo miehet röyhkeät, joita naiset itkevät, kun ne linssiin viillaa. Voi kun vietit iskevät Jarmollekin väkevät. Kas silloin hänet torjuvat, samat naiset mukavat. Jarmo pettyneenä huokaa: ”Voi kun vietit iskevät...” ”Oot silleen hirveen kiva mies”, hymyn väkinäisen suo. Kun Jarmo pyrkii naisen luo, vanhan vastaus on tuo: ”En voi seurustella alkaa, vaikkoot oot hirveen kiva mies.” □ Vaan vielä yhä naisetön, Jarmo kiltti viaton. Muut aina eteen kiillaa, ilkeät, nuo

miehet röyhkeät, joita naiset itkevät, kun ne linssiin viilaa. NE KOLME PÄIVÄÄ Vasta päässyt armeijasta, kun silloin sut kohtasin. Kuljin, menneitäkin mietin, nuo haavat vielä muistaen. Nauroit, söpösti niin katsoit. Pyysit mua tanssimaan. Kerroin kaiken sulle silloin. Tunsin tuon sylis kutsuvan. Painoit, poskes mua vasten laitoit. Peiton alla sua kuuntelin. Huules huulilleni saatoit. Ensi kerran sua suutelin. Vietin, ne kolme päivää vietin luonas, viihdyin niin. Sunkin fajias hengailumme huomaa, sattumalta yhteen törmättiin. Päivä vaihtui aamu kolmas saapui. Lähdin, vaihdoin maisemaa. Voisin, jos vain haluaisin sulle vielä kirjoittaa. □ Jonkin aikaa sain kirjeitäsi kaukaa. Toivoin, kunnes ymmärsin: turhaa on elätellä harhaa, että vielä sinut kohtaisin. Vietin, ne kolme päivää vietin – tuskin sua tunsinkaan. Päivät mieleeni nuo jäivät. Kai muistot haihtuu aikanaan. Haihtuu aikanaan, haihtuu aikanaan, haihtuu aikanaan... TULISPA JO KESÄ Kaupungissa tylsää kesäisin niin on. Ei liikaa ole fyrkkaa, vain tunne rauhaton. Tulee silloin mieleen monet muistot nää. Niihin pakenen taas ahdistusta ikävää. Tien laidassa jo kohta nostin peukalon. Kyytiin tytön sievän – suunta sama on. Muistuvat nyt mieleen monet haaveet nuo, vaan eipä kukaan jäänyt ole pojan tämän luo. Tulispa jo kesä... Sinne kotiseudulleni meen. Palaa vielä kaikki mennyt hetkeks ennalleen. Tulispa jo kesä... Kahinassa rantakaislikon soi lapsuuteni sävel tuo niin rento huoleton. Kun mökin pienen rantaan pääsen viimeinkin, laiturilta uimaan hyppään tietenkin. Jo huomenissa ehkä heinää paalataan. Toki illan tullen jotain kivaa puuhaillaan. □ Tulispa jo kesä... Sinne kotiseudulleni meen. Palaa vielä kaikki mennyt hetkeks ennalleen. Tulispa jo kesä... Kahinassa rantakaislikon soi lapsuuteni sävel tuo niin rento huoleton. Niin lämmitinkin saunan, vastat tekaisin. Kavereita kylään pikkuhiljaa oottelin. Sitten illan mittaan tunnelmaan kun keretään, jutut vanhat muistetaan ja huulta heitetään. Tulispa jo kesä... Sinne kotiseudulleni meen. Palaa vielä kaikki mennyt hetkeks ennalleen. Tulispa jo kesä... Kahinassa rantakaislikon soi lapsuuteni sävel tuo niin rento huoleton.